

temma issegi ei pannud omma haigust
 mikski, ja lotis et se pawa peale temmast
 lahku.“ „Noh, mis sa siis tühja mur-
 rega ennast waewad, ütles söbber jälle,
 isse seisad kitsa kikuwa laua peal, ja kuf-
 kumist sa ei kardad, naene jäi haigeks ja
 temma pärrast jõuad murreta olla, ja kar-
 dad laste pärrast, kes koddos taas paigal
 ja terwed on.“ „Se on küll tõssi, ütles
 mees, agga siiski, kes teab, kui ka minna
 isse tänna siit peaksin alla kukkuma, eks
 se siis ka mõdukas minno lastele, siis
 nemmad ollesid jo waesed lapsed, ja wil-
 lets põlli peagi nende käes.“ — Ja se-
 samma murrelinne mõtte hakkas tedda
 ikke ennem ja ennem waewama, ja wähhä
 aja pärrast ütles ta jälle: „Ei se jätta
 mind rahhule, ma lähhen koju watama,
 kes teab miks se waewaja mõtte mind peab
 kihhutama! Ehk põggenen isse hirmsa äk-
 kilisse surma eest, ehk jõuan teist aidata.“
 Ja karmeste ronnis ta tellingilt mahha,
 panni omma tõriistad käest ja tõmbas kuu

selga, ja ruttas koju pole. Agga toom
 pealt alla miines olli temmal hea tuf-
 teed, enne kui ta allewisse sai, selle maja-
 kesse jure kus temma ommaksed üris ella-
 sid. Ja meie jõuame ni kaua ka järrele
 wadata, kuidas nemmad seal ollid, ja mis
 rahwas naad on. Emma haigus olli jo
 ennamiste ärralahkund, siiski ta ei ussai-
 dand weel õue miina, waid istus omma
 keige pissema lapse kätki jures ja teggi
 omma tödd. Agga wannemal lapsel —
 üks terrane poisike, wie ehk kuu aastane
 — jäi kitsikus taas aeg wägga iggawaks,
 sest mis ta ial kätte wöttis, ikka emma
 kelis keif kopputamist ja kolistamist, üt-
 telles „wennake ehmatad ja ärkad üles.“
 Agga poisik meele tuli warsi hea nõu: ta
 läks emma jure, hakkas kaela ja pallus:
 „Emmake lasse ma lähhan õue, mängin
 howis, siis polle sinnul tülli minnoga.“
 Ja emma sillitas kääga lapse pead ja
 manitses tedda weel korra, et ta agga üh-
 tegi kurja egga wallatust ei piddand teg-